

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΜΟΥΝ

THE FAMILY · 15

Η γυναίκα μου η Elisabetta αποφάσισε να πάει διακοπές με την κόρη μου τη Giorgia, μαζί με τον αδελφό της τον Michele και τη γυναίκα του, την Cinzia.

Προορισμός τους ήταν το σπίτι ενός ξαδέρφου στη Σικελία, όπου θα περνούσαν πέντε μέρες για να συνέλθουν από το άγχος της καθημερινότητας.

Πριν με αφήσουν μόνο, πέρα από την ευθύνη να φροντίζω το αμερικανικό μου λαμπραντόρ, που κάποτε είχε μια φιλενάδα στη Νάπολη και είχε κολλήσει την τοπική σκυλίσια προφορά, φρόντισαν να μου πουν ότι το ντουλάπι με τα τρόφιμα ήταν γεμάτο. Μου άφησαν επίσης πενήντα ευρώ για τυχόν έξτρα καθημερινά έξοδα και ξεκαθάρισαν ότι, όταν θα γύριζαν, περίμεναν το σπίτι να είναι σε τέλεια τάξη και να μη μοιάζει με ζώνη οικιακής καταστροφής.

Τηλεφωνούσαν κάθε μέρα. Και οι δύο ανησυχούσαν για τον σκύλο. Είχε φάει; Είχε πει αρκετό νερό; Είχε βγει για τη βόλτα του; Είχε κάνει την ανάγκη του; Είχε βρει παρέα;

Κάποια στιγμή τους πρότεινα να του τηλεφωνήσουν απευθείας και να τον αφήσουν να απαντήσει ο ίδιος στις ερωτήσεις τους, μαζί και στα παράπονα.

Όσο για μένα, δεχόμουν μόνο πού και πού μια ήρεμη ερώτηση από τη γυναίκα μου.

«Έφαγες;»

Κι εγώ απαντούσα με την ίδια ηρεμία.

«Ναι, αγάπη μου».

Αχαχαχαχαχαχαχαχα.

Ύστερα ήρθε η μέρα της επιστροφής τους.

Περίεργοι όσο δεν πάει, μπήκαν στο σπίτι.

Όλα ήταν πεντακάθαρα. Η κουζίνα ήταν άψογη. Ούτε ένα πιάτο δεν ήταν εκτός θέσης.

Ξαφνιάστηκαν τόσο πολύ που βγήκαν πάλι έξω, στάθηκαν στον διάδρομο και αναρωτήθηκαν μήπως είχαν μπει σε λάθος διαμέρισμα.

Η κουνιάδα μου, κόρη ανώτερου αξιωματικού των караμπινιέρων, επιθεώρησε διεξοδικά τον τόπο του εγκλήματος και με συνεχάρη, αναρωτώμενη πώς ήταν δυνατόν να έχει συμβεί κάτι τέτοιο.

Ακριβώς τη στιγμή που όλοι νόμιζαν ότι τα ειδικά εφέ είχαν τελειώσει, μαζευτήκαμε γύρω από το τραπέζι της κουζίνας και με είδαν να έρχομαι με τα πενήντα ευρώ στο χέρι, έτοιμος να τα επιστρέψω.

Τα πρόσωπά τους συναντήθηκαν. Τα μάτια τους είπαν μια ολόκληρη κουβέντα χωρίς ούτε μία λέξη.

Η ερώτηση ήρθε αμέσως.

«Δεν έφαγες;»

Κι εγώ απάντησα:

«Ναι, ευχαριστώ. Τουλάχιστον τρεις φορές τη μέρα. Αλλά ήξερα ότι δεν χρειάζομαι τίποτε άλλο. Το τίποτα μου αρκούσε για να

ζήσω. Ήταν ό,τι χρειαζόμουν».

Χαμογέλασα και πήγα μόνος μου μια βόλτα.

Γιατί η επιτυχία δεν πρέπει ποτέ να μοιράζεται.

Είναι σαν το παγωτό. Ο καθένας αναγνωρίζει τη γεύση στον δικό του ουρανίσκο, ακόμη κι όταν είναι η ίδια γεύση για όλους.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂